

Feerie

Cârdei V. Mariana

Antalia-i locul
spre care zburăm,
la-nceput de vară,
ca să ne bronzăm.

Hotelul Concord
străjuit de piscine,
în Lara elitei,
mă primea pe mine.

Senin și soare,
văd munții în zare
oglinziți în mare.
Albastru spicat,
nuanțe mediteraneene,
zăresc printre gene;
la orizont,
cer și mare fac front.

Pe pontonul alb
ca un cort de emir,
fâlfâie steaguri .
Briza ce unduie
albe perdele
lasă să-ntrevedem
imaculate saltele
și perne de vis,
prosoapele-ntinse
- un verde deschis.

Veseli, bronzăți
și încinși de soare
privim orizontul în zare.

În apa albastră
vezi bancuri de pești
și broaște țestoase
cum nici nu gândești.

Freamătă marea
briza adie,
soarele urcă,
plaja-i pustie.

Spre seară,
mulțimea se-ntoarce la mare
voind să mai prindă
apusul de soare.

E marea ripsată
și fină ca moarul,
refluxul o trage în larg
de pe maluri.

Ne-mbie pontonul
și-n noaptea albastră
privim orizontul
cu luna-n fereastră.

S-aude o muzica fină,
la noi ajungând
în surdină,
și ceru-i senin.

Trecut-a vacanța
și noi regretăm,
sub foc de artificii
pe plaje dansăm.

Frumoasă vacanță
și marea albastră,
dar vezi?
nici o mare nu-i ca a noastră!

Dacă o privești în zare,
neagră marea ți se pare.
Poate și de-aici ideea:
Marea Neagră-i ca femeia,
frumoasă, învălurată
și de alge parfumată,
navalnică, furioasă,
când nebună, când duioasă.

Soarele în zori răsare
poleind întreaga mare
și delfinii trec călare
pe albe valuri foșnitoare;
cerul pare decorat
cu nori albi împestrițat.

Ce frumoasă, ce splendoare
Marea Neagră mi se pare,

o cunosc din altă viață
și de-aceea mă răsfăț.
Uneori, un val mai mare
mă trimite la plimbare.

Nisipul ei este fin,
pare un covor divin,
cu cochilii presărat,
când pășești ești mângâiat
și dacă vântul adie,
plaja-n valuri se mlădie.

Marea Neagră e albastră,
nici o mare nu-i ca ea,
o iubesc și-s fericită,
nu se poate compara!